

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΔΑΠΑΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩΙ
ΙΕΡΑΣ, ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΤΟΥ ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

Μουσ. Βιβλ. Βασιλ. Μον. Ξηροποταμ. 53

ΕΝ ΒΟΛΩ.

ΤΥΠΟΣ "ΠΑΝΘΕΣΣΑΛΙΚΟΥ", Α. ΠΛΑΤΑΝΙΩΤΟΥ - Σ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

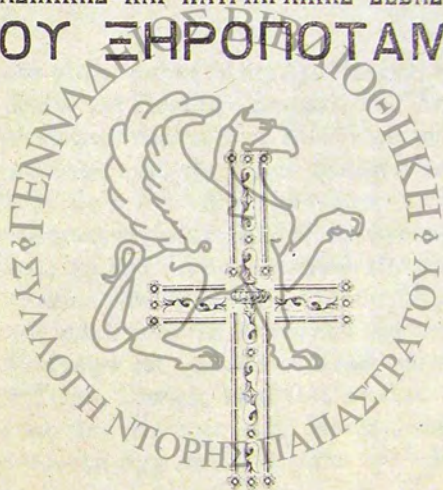
98 - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ - 98

1900

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗ

ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΔΑΠΑΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩΙ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩΙ
ΙΕΡΑΣ, ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΤΟΥ ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΕΝ ΒΟΛΩ
ΤΥΠΟΙΣ "ΠΑΝΘΕΣΣΑΛΙΚΟΥ,, Α. ΠΛΑΤΑΝΙΩΤΟΥ - Σ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ
98 - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ - 98

· 1900

ΕΝ ΕΙΔΕΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ἡ μετὰ χεῖρας φυλλάδα περιέχει Παρακλητικὸν Κανόνα πρὸς τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν, καὶ Ἀκολουθίαν τοῦ Μικροῦ Ἀγιασμοῦ, οὗτινος ὁ τε Κανὼν καὶ αἱ Εὐχαὶ ἀναφέρονται ὡσαύτως πρὸς τὸν Τίμιον Σταυρὸν, καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν Θεοτόκον, ὡς ὁ τοῦ Ἀγιασματαρίου, καίπερ κατὰ τὴν ἐκείνου τάξιν συντεταγμένος· πρὸς δὲ περιέχει καὶ τινὰς ἁγιαστικὰς Εὐχὰς ἐκ τοῦ Ἀγιασματαρίου εἰλημημένας. Ἐκδίδονται δὲ προθέσει μὲν καὶ δαπάνῃ τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἁθῶ Ἱεράς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Ἐηροποτάμου, κατ' ἐπίμονον δ' αἰτηρὴν καὶ ἐπιθυμίαν πολλῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν, οὓς ὁ Τίμιος Σταυρὸς κατ' ἔτος ἀγιάζει, προσκλητικῶς περιφερόμενος ὑπὸ Πατέρων τῆς Μονῆς, καὶ παρ' εἰς ἄπειρα καὶ ποικίλα ἄχρι τοῦδε θαύματα ὑπ' Αὐτοῦ ἐγένοντο καὶ γίνονται.

Ἦδη προτιθέμενοι ἵνα ἐν ὀλίγοις ἐκθέσωμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐτησίου ταύτης περιουσίας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ παρὰ τοῖς Ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς κατοικοῖς τῶν ἐπαρχιῶν Ἀρδαμερίου, Ἱερισσοῦ, Κασσανδρίας καὶ Θεσσαλονίκης, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς πολέως, ᾧ χάριν καὶ ἡ ἐκτύπωσις τῆς παρούσης φυλλάδας ἐγένετο, δὲν ἐθεωρήσαμεν ἄσχετον νὰ διαλάβωμεν χάριν τῶν φιλοστόρων καὶ βραχία τινα, τὴν ἱστορίαν τῆς ἐν λόγῳ Ἱεράς Μονῆς τοῦ Ἐηροποτάμου ἀφορῶντα.

Ἡ Ἱερά, Βασιλικὴ καὶ Πατριαρχικὴ αὐτῆς εὐαγῆς Μονῆς τοῦ Ἐηροποτάμου, ἐπ' ὀνόματι τῶν Θεοστέπων ἁγίων ἁ-

θλητῶν Μεγαλομαρτύρων Τεσσαράκοντα σεμνυνομένη, καὶ ἐν ταῖς πρώταις τῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἱερῶν Μονῶν καταλεγομένη, κεῖται κατὰ τὴν ΝΔ τῆς Ἀθωνικῆς Χερσονήσου πλευρὰν (ἔπου τὸ πάλαι ἢ τῶν Κλεωνῶν κομῶπολις) ἐπὶ λαμπρᾶς καὶ ἑμαλῆς ἐκτισμένη τοποθεσίας καὶ ὑπὸ 100 περὶπου οἰκουμένη Μοναχῶν.

Ἰδρύθη δὲ τὸ πρῶτον, καὶ ὑψιπετέσι καὶ ἔρυμνοῖς τείχεσι περιεβλήθη, ὑπὸ τῆς αἰοδίμου Βασιλίσσης Ἁγίας Πουλχερίας, θυγατρὸς Ἀρκαδίου τοῦ Αὐτοκράτορος, συζύγου δὲ Μαρκιανοῦ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 5ου μ. Χ. αἰῶνος (425) Μονὴ τοῦ Χειμάρρου ἐπικληθεῖσα. Ἡ δὲ αἰοδίμος Δομήτωρ πλὴν τῶν ἄλλων βασιλικῶν δωρεῶν, δι' ὧν τὴν Μονὴν κατεπλούτησε, καὶ τὰ τίμια καὶ ἅγια λείψανα τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, ὑπ' Αὐτῶν χρηματισθεῖσα, καὶ τεμάχιον μέγα τοῦ Τιμίου καὶ Ζωηφόρου Σταυροῦ, διὰ χρυσοβούλλου ἐν αὐτῇ τῇ Μονῇ ἀποθησαύρισε.

Κατεδαφισθεῖσα δὲ τὸν 8ον αἰῶνα ἐξ ἰλοκλήρου, κατὰ τινὰ τῶν Ἀράβων ἐπίδρομῶν, ἀνηγγέρθη πολλῶ λαμπροτέρα καὶ περικαλλεστέρα τὸ δεύτερον ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ Α' τοῦ Δεκατηνοῦ τῷ 924. Ὁ εὐσεβὴς οὗτος Αὐτοκράτωρ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐπραϊκοδομητῆ διὰ χρυσοβούλλου τῇ Μονῇ καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν τῷ Βασιλικῷ θησαυροφυλάκιῳ τεμάχιον τοῦ Παναγίου καὶ Ζωηφόρου Σταυροῦ εἰς ἁγιασμὸν καὶ διηνεκῆ Αὐτῆς περιφρούρησιν.

Τρίτος ἐν τοῖς Κτίτοσι τῆς Μονῆς ταύτης μνημονεύεται ὁ ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Ἑλένη γαμβρὸς τοῦ Ρωμανοῦ Κωνσταντῖνος Ζ' ὁ Πορφυρογέννητος, ὅς σὺν τοῖς ἄλλοις ἐδωρήσατο τῇ Μονῇ καὶ μανδύαν πολυτελέστατον κοκκίνου χρώματος.

Τέταρτος τῆς Ἱερᾶς ταύτης τοῦ Ἐρηροποτάμου Μονῆς Κτίτωρ, ὑπὸ πυρκαϊᾶς καταστραφεῖσης, ἀναφέρεται Ἀνδρόνικος Β' ὁ Πρεσβύτερος (1302), οὗτος καὶ χρυσοβούλλου ἐν τῇ Μονῇ σώζεται.

Κατὰ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου αἰῶνος καταστραφεῖσα τὸ πλεῖστον ὑπὸ πυρκαϊᾶς καὶ σεισμοῦ ἀνωκοδομήθη, καὶ πλείστοις δωρεαῖς βασιλικαῖς διὰ Χατ-περιφίου κατεπλούτισθη ὑπὸ τοῦ κυριαρχήσαντος τῆς Αἰγύπτου τῷ 1517 Σουλτᾶν

Σελῆμ τοῦ Α', χρηματισθέντος πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, τὴν ἐμφάνειαν Αὐτῶν αὐτῷ τε καὶ τοῖς ὑποουχοῖς αὐτοῦ διὰ θαύματος πιστωσαμένων.

Πολλὰ δ' ἡ Ἱερά αὕτη Μονὴ ὀφείλει καὶ τῷ ἐν τοῖς κάτω χρόνοις (κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος) ἐν Αὐτῇ μονάσαντι πνευματικῷ Αὐτῆς τέκνῳ Καιορῶ Δαπόντε, ἀνδρὶ οὐ μικρᾶς παιδείας κατόχῳ, καὶ εἴπερ τις καὶ ἄλλος ζηλωτῆ καὶ ποιητῆ ἐξόχῳ, ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην εἰς περιοδείας συνεχεῖς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὲρ δύναιμι μογήσαντι, καὶ τὸ νῦν Καθολικὸν Αὐτῆς ἐκ βάρων ἐγείραντι καὶ λίαν φιλοκάλως διακοσμήσαντι τῇ πλουσία τῶν ἐράνων συλλογῇ, ἣν ἐκ τῆς περιοδείας του ἀπεκομίσασα, πρὸς δὲ πολλὰ πολύτιμα καὶ θαυμασμοῦ ἄξια κειμήλια τῇ Μονῇ ἀποθησαύρισαντι, καὶ συγγράμματα πνεύματος οὐκ ἀμοιροῦντα καὶ Χριστιανικῆς εὐσεβείας ἔμπλεα ἐν τῇ πλουσία βιβλιοθήκῃ Αὐτῆς καταλιπόντι. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν ὀλίγοις περὶ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Μονῆς ταύτης. Ἡδὴ δὲ διαλάβωμεν συνοπτικῶς, ὡς ἐν ἀρχῇ εἵπομεν, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἐτησίου περιοδείας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὰς διαληφθεῖσας τέσσαρας ἐπαρχίας Ἀρδαμερίου, Ἱερισσοῦ, Κασσανδρίας καὶ Θεσσαλονίκης.

Καὶ πρῶτον μὲν δηλοῦμεν ὅτι ἐκτὸς τῶν δύο τεμαγίων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὧν ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν, ἡ Ἱερά τοῦ Ἐρηροποτάμου Μονὴ κέκτηται καὶ τρίτον τεμάχιον, περὶπου ἰσομέγεθες, Πατριαρχικὸν κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀριέρωμα· περιφέρει δὲ τὸ ἐν ἐκ τῶν τριῶν τεμαγίων, παρακλητικῶς προσκαλουμένη, εἰς τὰς προρρηθείσας ἐπαρχίας πρὸς ἁγιασμὸν τῶν ἐν αὐταῖς εὐλαβῶν Χριστιανῶν, ἀρχομένη ἐκ τῆς χώρας Ραβνά, τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Ἀρδαμερίου κειμένης, ὑφ' ἧς καὶ μετ' ἐπισημότητος μεγάλης ἐξ ἀρχῆς καὶ ἄχρι τῆς σήμερον κατ' ἔτος προσκαλεῖται. Ἐὰν γὰρ μὴ προσκληθῆ ἐπισήμως, οὐδέποτε εἰς περιοδείαν ἀποστέλλεται. Αἰτία δὲ τῆς ὑπὸ τῶν Ραβνιωτῶν ἐτησίου προσκλήσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν, πρὸ 150 περίπου ἐτῶν τὴν ἀρχὴν λαβούσης, ὑπῆρξεν ἡ ἀκόλουθος:

Ἡ διαληφθεῖσα χώρα πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος ἤρξατο μαστιζομένη ὑπὸ δαιμονικῶν τινῶν φαντασιῶν καὶ δια-

φόρων ἄλλων νόσων ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οἱ κάτοικοι πολλοὶ μὲν ὑπὸ φόβου ἀπέθνησκον, ἄλλοι ἄλλα ἐπάσχον, καὶ ἕτεροι ἐξαπορούμενοι περὶ ἀποδημίας καὶ ἐγκαταλείψεως καὶ αὐτῆς τῆς πατρικῆς ἐστίας ἐσκέπτοντο. Ἐβραῖος δὲ τις Θεσσαλονικεὺς τυχαίως πληροφορηθεὶς τὰ κατ' αὐτοὺς παρὰ τῶν ἰδίων, διεκτραγωδούντων ποτὲ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν συμφορὰν αὐτῶν ταύτην, συνεβούλευσεν αὐτοῖς νὰ προσκαλέσωσιν ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἐηροποτάμου τὸν Τίμιον Σταυρὸν, ὃν Αὐτῆ κέκτηται, καὶ ἀγιασθῶσι δι' Αὐτοῦ, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῆς δαιμονικῆς ταύτης διανοχλήσεως. Τοῦθ' ὅπερ τῶν εὐλαβῶν Ραβινωτῶν παραγρημα εἰς ἔργον βαλόντων, καὶ τὸν Τίμιον Σταυρὸν προσκαλεσαμένων, ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἐηροποτάμου προθύμως δι' Ἀδελφῶν Αὐτῆς ἐκείσε ἐξαπέστειλεν. Ἐγγίζοντος δι' εἰς Ραβνά τοῦ Τιμίου καὶ Ζωηφόρου Σταυροῦ ἤσθετο ὁ ἐχθρὸς τοῦ καλοῦ, ὁ ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ ἐμφωλεύων ἀνθρωποκτόνος διάβολος τὴν προσέλευσιν Αὐτοῦ, καὶ προῖδὼν τὴν ἰδίαν ἤτταν καὶ τὸν παντελῆ ἑαυτοῦ ὄλεθρον, φοβερῶς ὀλολύξας ὦχετο ἀπίων, ὡς ὑπὸ πυρὸς διωκόμενος. Τὸν ἀσυνήθη δὲ τοῦτον καὶ τρομερὸν θέρυβον οἱ κάτοικοι τῶν Ραβινῶν ἀκούσαντες, δεινῶς καταπτοηθέντες, καὶ φόβῳ συσχεθέντες, τὴν θείαν ἀντίληψιν μετ' εὐλαθείας καὶ κατανύξεως πολλῆς ἐπεκαλοῦντο. Πληροφορηθέντες δ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τὴν ἀριξίν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, σπεύσαντες προσκυνητὰς καὶ μετὰ δακρύων τοῦτον ὑπεδέχοντο, καὶ ὡς σωτικὴν ἀγκυραν ἐναγκαλιζόμενοι Αὐτὸν κατησπάζοντο. Ἀγιασθέντες δὲ, καὶ τῆς δαιμονικῆς εἰς τέλος δι' Αὐτοῦ ἀπαλλαγέντες ἐπιηρέας, ἐν συνοδείᾳ καὶ παρατάξει πολλῇ ἐπανέβηρον Αὐτὸν εἰς τὴν Ἱεράν τοῦ Ἐηροποτάμου Μονήν, ὀρῶντες τὸν ἐπ' Αὐτοῦ προσηλωθέντα Θεὸν ἡμῶν, εὐχαριστοῦντες δὲ τοῖς Ἐηροποταμηνοῖς Πατράσι, τοῖς προθύμως τε καὶ ἀόκνως ἀρωγὰς αὐτοῖς σπεύσαντι εἰς τὴν συμφορὰν αὐτῶν.

Εἰς ἀνάμνησιν οὖν τοῦ μεγάλου τούτου καὶ ἐξαισίου θαύματος, καὶ πρὸς ἀγιασμόν αὐτῶν, οἱ εὐλαβεῖς καλοὶ Ραβινῶται προσκαλοῦσιν ἕκτοτε κατ' ἔτος τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν, καὶ τούτων ἀγιασθέντων περιφέρεται, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, προσκαλούμενος μετὰ ταῦτα

καὶ εἰς τὰς λοιπὰς χώρας τῶν διαλειφθέντων τεσσάρων Ἐπαρχιῶν. Καὶ εἰς ἄλλας δὲ πολλὰς χώρας καὶ πόλεις πολυλάκις ἐκτάκτως προσκαλεῖται, καὶ τὴν θείαν χάριν Αὐτοῦ πλουσίως παρέχεται.

Καθ' ὅμοιον ὡσαύτως τρόπον προσκαλεῖται κατ' ἔτος καὶ παρὰ τῶν εὐλαβῶν κατοίκων τῆς χώρας Μαρῶν τῆς ἐν τῇ νήσῳ Θάσῳ, ἐκείθεν δὲ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τῆς νήσου χωρία, ἐνθα ἀγιάζων τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς πλεῖστα θαύματα ἐπετέλεσε καὶ καθ' ἑκάστην ἐπιτελεῖ. Ἡ ὑπὸ τῶν Μαρῶτων δ' αὐτῆ πρόσκλησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἤρξατο κατὰ τὴν πρώτην τοῦ παρόντος αἰῶνος δεκαετηρίδα, πρώτη ἀφορμὴ τῆς ὁποίας ὑπήρξε βροτολογὸς καὶ καταστρεπτικὴ νόσος ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν τότε ἐπιδημήσασα.

Ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ παρόντι βιβλιαρίῳ Ἀκολουθίας τοῦ Μικροῦ Ἀγιασμοῦ, καὶ τοῦ Παρακλητικῆς Κανόνος, ὑπάρχει ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἐηροποτάμου καὶ ἕτερος Παρακλητικὸς Κανὼν πρὸς τὸν Τίμιον Σταυρὸν χειρόγραφος Διακρίνοντα δ' ἀμφοτέρω ἐπὶ γλαφυρότητι ὕφους καὶ ὄψει ἐνοιῶν ψάλλονται δ' ἐκ περιτροπῆς κατὰ πᾶσαν Πέμπτην ἐσπέρας, μετὰ τοῦ ἐσπερινοῦ συναπτόμενοι, ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Μονῆς, ὁπότε ἐξάγεται πρὸς προσκύνησιν καὶ τεμάχιον μικρὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διάφορον τῶν τριῶν, ὧν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐποιησάμεθα μνείαν. Τὸ τεμάχιον τοῦτο τῇ 14ῃ Ἰουλίου 1888 ἐν τῷ Προσκυνητηρίῳ εὑρισκόμενον ἐξηφανίσθη, καὶ μεθ' ὅλας τὰς συντόνους καὶ δραστηριοτάτας ἐρεύνας, ἃς ἡ Μονὴ καὶ μόνη καὶ διὰ τῆς Ἐπιτοπίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς διενήργησεν, οὐδαμοῦ ἀνεκαλύφθη. Μετὰ παρέλευσιν δ' ὀκτώ ἐτῶν, ἤτοι τῇ 3 Ἀυγούστου 1896, ἀνεπίστως ὄλωσεν καὶ πρὸς μεγίστην τῆς Ἀδελφότητος ἔκπληξιν, ἀπεστάλη τὸ Πανάγιον καὶ θαυματόδουρον τοῦτο εἰς τὸν ταχυδρομικῶς τῇ Μονῇ ἐκ Στυλίδος τῆς Ἑλλάδος παρὰ τινος Πατᾶ Γεωργίου. Ἡ δὲ Μονὴ μετὰ χαρᾶς τοῦτον ἀπάτου ἀπολαυσῶσα, καὶ μετ' ἐκτάκτου παρατάξεως Ἐκκλησιαστικῆς ἐν τῷ Ἱερῷ τοῦ Καθολικοῦ ἐναποθεμένη, ἔσπευσε δι' ἐπιστολῆς διερωτῶσα τίμιν τρόπον τὸ πανίερον τοῦτο Αὐτῆς κειμήλιον περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀποστείλαντος αὐτὸ, καὶ τί πρὸς τὴν ἐπιστροφήν

Δόξα.

Θὺ δυνησώμεθα Σταυρὲ τοῦ Κυρίου, τὰ σὰ θαυμάσια ὑμνεῖν οἱ κατάκριτοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ παρεῖχες τὰ δωρήματα, τίς ἡμῖν τὴν ἰασίν τῶν τοῦ σώματος νόσων, τίς δὲ καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν ψυχῶν ἐδωρεῖτο; οὐ μακρυνθῶμεν πώποτε ἐκ σοῦ· σὺ γὰρ σκέπεις πάντας πιστοὺς, ἐκ παντοίων κακῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θὺ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰ μὴ γὰρ σὺ προίστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα τὸν Ν'· καὶ τὸν Κανόνα· λέγοντες Στίχον:

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανάγιε σκέπε ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου.

ᾠδὴ α'· Ἦχος πλ. δ'· Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σταυρὲ σκήπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ, τοὺς σὲ προσκυνούντας, καταξίωσον Βασιλεῖ, Θεῷ τε καὶ Κτίστη ὑπακούειν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ βασιλεύεσθαι ποιήσον.

Σταυρὲ ξύλον Ἅγιον καὶ σεπτὸν, τοὺς ἐν εὐλαβείᾳ, προσκυνούντας τὴν ἱεράν, σκέπην σου ἀτρότους ἀπὸ βλάβης, καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων συντήρησον.

Δόξα.

Σταυρὲ ἡ βοήθεια τῶν πιστῶν, δίδου βοηθείας, τοῖς ὑ-

μνοῦσι τὸ ἱερὸν, κράτος σου καὶ αἶρειν τὰ βραβεῖα, κατὰ παθῶν ψυχοφθόρων ἐνίσχυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σταυρὸν καθορῶσα Ἄγνη ἀμνάς, τοῦ ἀγνῶς τεχθέντος, ἐξ αὐτῆς οὗτός ἐστι νῦν, πιστῶν σωτηρία ἀνεβόα, καὶ κραταιὰ προστασία καὶ στήριγμα.

ᾠδὴ γ'· Οὐρανίας ἀψίδος.

Θ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, χαῖρε πιστῶν καύχημα, χαῖρε κραταιὰ προστασία, χαῖρε παράκλησις, τοὺς προσκυνούντας σε, ἐκ περιστάσεως ρῦσαι, καὶ δεινῆς κακώσεως, καὶ πάσης θλίψεως.

Θ Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος, χαῖρε στερρὸν ἔρεισμα, χαῖρε τῶν ὑμνούντων σε φύλαξ, χαῖρε προπύργιον, τοὺς προσκυνούντας σε, ἐκ τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, ρῦσαι καὶ διάσωσον, Θεῖα δυνάμει σου.

Θ Σταυρὸς τοῦ Δεσπότη, χαῖρε νεκρῶν ἐγερσις, χαῖρε ἀσθενούντων ἢ ρῶσις, χαῖρε ἀντίληψις, τοὺς προσκυνούντας σε, φύλαττε φρούρει καὶ σκέπε, ἐκ τῶν ὀρωμένων τε, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Θεοτοκίον.

Θ Σταυρὸς τοῦ Υἱοῦ σου, παρθενικὸν καύχημα, πᾶσι σοῦ τὸν τόκον ὑμνοῦσι δύνამις πέφυκεν, οὐ ἡ προσκύνησις, καὶ τὸ πρὸς σὲ καταφεύγειν, πάθη θριαμβεύουσι, ψυχῆς καὶ σώματος.

Αιάσωσον ἀπὸ κινδύνων ἡμᾶς Σταυρὲ τοῦ Σωτῆρος, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἀρρήκτον τεῖχος καὶ στερρὸν ὄπλον.

Επίβλεψον ἐπὶ τὴν ποίμνην σου Ἄχραντε Θεοτόκε, καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου Θεῖα δυνάμει σου πρόστηθι, καὶ ρύσασθε πάσης ταύτην ἀνάγκης.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς σύνηθες. Εἶτα.

Προστάτης θερμὸς, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, φρούρος βοηθὸς, πιστῶν τὸ καταφύγιον, ἐκτενῶς βεβωμέν σοι. Σταυρὲ Χριστοῦ πανάγιε πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς ὁ μόνος ταχὺς εἰς τὴν βοήθειαν.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Θ Σταυρὸς ὁ πανάγιος, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσιν αὐτὸν τὴν ἴασιν, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, ἐμφανῶς ὁράται χαριζόμενος.

Τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, ροῦν τὸν θολερώτατον ἀποξήρανον, ὁ βαστάσας τὸν ξηράναντα, ἀθεΐας ὕλην Σταυρὲ τίμιε.

Αμαρτίας συμπέφυρμαι, καὶ ἐκ τούτων ἦλθον εἰς ἀλλεπάλληλον, ἀρρωστίαν· ἔθεν κράζω σοι, τὰς ἰάσεις ἄμφορ Σταυρὲ ἐώρησαι.

Θεοτοκίον.

Θὶ Σταυρὸν καὶ τὴν Ἄχραντον, ἔχοντες ἐλπίδα οὐκ αἰσχυθησονται· ἡ πρεσβεία γὰρ καὶ δύναμις, τῆς Μητρὸς καὶ Σκήπτρου σφόδρα δύνανται.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Τλύκανον ἡμῶν, τὴν πικρίαν τὴν τῶν θλίψεων, Σταυρὲ Κυρίου, ὁ πάλαι τῆς Μερρᾶς πικρῶν ὑδάτων, τὴν πικρίαν ἰασάμενος.

Κούφισον ἡμῶν, ἅπαν ἄλγος τε καὶ κάκωσιν, καὶ σκυθρωπότητα, ἐκ τῶν καρδιῶν Σταυρὲ Κυρίου, δέδοται σοι γὰρ τὸ δύνασθαι.

Σκέπασον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει σου πανάγιε Σταυρὲ Κυρίου, ἐν σοὶ γὰρ τοῦ Πατρὸς ἰσχὺς ἐπήρθη, τὸ σὸν κράτος ἐνισχύουσα.

Θεοτοκίον.

Εἶχομεν πιστοὶ, προστασίαν πρὸς τὸν Κύριον, τὴν Παναγίαν Παρθένον καὶ τὸν Σταυρὸν, ὧν καταπλήττει καὶ τοὺς δαίμονας ἡ δύναμις.

ᾠδὴ Στ'. Τὴν δέησιν.

Τὸ ὄπλον τῶν Βασιλέων ὑμῶν σε, τὴν στολὴν τῶν Ἱερέων ὑψῶ σε, χριστιανῶν τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, ὑμολογῶ σε

Σταυρέ παμμακάριστε, τὸ καύχημα κάμου τοῦ σιῦ, δούλου ὄν σε ὡς ὄπλον ἀμπέχομαι.

Σὲ σκέπην χριστιανοὶ γινώσκομεν, καὶ καυχώμεθα ἐν σοὶ ξύλον Θεῖον· εἰς πάντα γάρ σε εὐρίσκομεν κράτος, καὶ παντελεῆ σωτηρίαν καὶ σύμμαχον· τὴν χάριν σου ὄθεν ἡμῖν, τοῖς ὑμνοῦσί σε πόθῳ κατάπεμψον.

Θ Κύριος ἰσχυρὸν ἡμῖν τεῖχος, καὶ προστάτην καὶ φρουρὸν σε παρέσχε· καὶ γὰρ ἐν σοὶ ἐναντίον δυνάμεις, ἐξηφανίσθησαν σθένει τοῦ κράτους σου· ὡς ἔχων οὖν πᾶσαν ἰσχύν, ἀσθενοῦντας ἡμᾶς Σταυρὲ ἰσχυσον.

Θεοτοκίον.

Σωτήρᾶς μου ἐπιγράφομαι πόθῳ, τοὺς τὸν Κτίστην ἐν σαρκὶ δεξαμένους· τὴν μὲν Ἀγνήν, ὡς ζωὴν ἀφθαρτοῦσαν, τὸν δὲ Σταυρὸν ὡς νεκρῶν ζωοπάροχον· νεκρώσει οὖν ζωοποιῶ, ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Κόρη ζωώσατε.

Διάσωσον Σταυρὲ Κυρίου τὴν ποίμνην σου ἀπὸ βλάβης, ὅτι πάντες ἐν σοὶ καυχώμεθα καὶ γινώσκομεν, τὴν σκέπην σου κράτος καὶ σωτηρίαν.

Εμφάνηθι Σταυρὲ Χριστοῦ παμμακάριστε σὴ δύναμι, ἐξελεῦ ἡμᾶς δεινοῦ ἀλάσπορος τῶν παγίδων, καὶ ἴθουνον πρὸς οὐράνιον τρίβον.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς σύνηθες.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον. Ἦχος β΄.

Παρησία τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, συμμαχία κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἀπροσμάχητε, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόσφασον ὡς ἰσχυρὸς εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον ἢ ἐλπίς μου, καὶ σπεῦσον ἢ βακτηρία, ἐπιστηρίξων Σταυρὲ Θεοφόρε τοὺς τιμῶντάς σε.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Ἵψουτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖται τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

» **Μνήσθητε τῆς συναγωγῆς σου.**

Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Κεφ. γ΄. 13.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν Οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ Οὐρανῷ. Καὶ καθὼς Μωσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθηναὶ δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου· ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, μὴ ἀποληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀποληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον· οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

Εἶτα.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τῆ τοῦ Θεοῦ Σταυροῦ σου δυνάμει Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νδν.

Ταῖς τοῖς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Στίχ.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρῶν σου.

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχ. πλ β'.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πεπλανημένων ὁδηγέ, χειμαζομένων λιμῆν, ἐν πολέμοις νίκας οἴκου μένης ἀσφάλεια, νοσοῦντων ἰατρὲ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Καὶ ἡ Ἐκφώνησις. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τεθανάτωται πάλαι τῆς κρεμαμένης ζωῆς, θανάτῳ ζωηφόρῳ, Σταυρὲ ἐν σοὶ διό σε, ἰκετεύω κραυγάζων σοὶ τῶν θανατούντων με παθῶν ρῦσαι τὸν δοῦλόν σου.

Τὴν βροτῶν σωτηρίαν, ὁ Σωτὴρ ἠβουλήθη ἐναπεργάσασθαι, ἐν ξύλῳ ζωηφόρῳ, δίδους τοῖς σωζομένοις, μελωδεῖν τὰ σωτήρια. Χαίρει Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, ψυχῶν ἀπάντων σώστης.

Τοῦ ξύλου τῆς κατάραι, οἱ τρυφῆσαντες εὗρον τὰς ἀφεισίμους ἐν σοὶ, ἐκτάσει εὐλογίας, χειρῶν τῶν τοῦ Δεσπότη διὰ πάντες σοὶ κράζομεν τὴν εὐλογίαν Σταυρὲ δίδου τοῖς σὲ τιμῶσι.

Θεοτοκίον.

Καυχῶμαι τὴν δυάδα, προβιλλόμενος πρέσβεις πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, Μητέρα καὶ τὸ σκῆπτρον, ἰσχύει γὰρ ἡ Μήτηρ, καὶ τὸ σκῆπτρον κρατύνει με. Χαίρει τὸ σκῆπτρον Χριστοῦ, χαίρει ἡ Μήτηρ Θεοῦ.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Τὸς προσκυνούντάς σε τὸν Σταυρὸν διατήρει, πειρασμῶν καὶ κινδύνων ἀπρότους· ἔχεις γὰρ τὴν σκέτην, φρουροῦσαν πιστοὺς πάντας.

Τὰς ἀρρωστίας τὰς τῆς σαρκὸς ἰατροῦεις, καὶ κηλίδας τῶν ψυχῶν ἐκκαθαίρεις· ἔθεν σε ὑμνοῦμεν, Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου.

Τὸς σημειούντας ἐπάνω αὐτῶν τὸ σημεῖον, σοῦ Σταυροῦ τῶν παγίδων τοῦ σκότους, λύτρωσαι καὶ σῶσον διὰ τοῦ σοῦ σημείου.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν τὴν Μητέρα, καὶ Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐν πίστει, πάντες προσκυνοῦμεν, ὡς περ κοινούς προστάτας.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Σημεῖον νικηφόρον, πάντες οἶδασί σε, οἱ διὰ σοῦ τὰ βραβεῖα καὶ νίκας Σταυρῆ, σὺν εὐλαβείᾳ λαβόντες, σὲ μεγαλύνουσιν.

Ωξύλον ζωηφόρον, δέχου τῶν σῶν δούλων, τὰς ἱκεσίας τῶν σὲ πλουτούντων Σταυρῆ, καὶ σοὶ βοώντων ἐν πίστει, σὺ ἡμῶν καύχημα.

Προσφέρω σοὶ ἐκ πόθου, δέησιν παμμάκαρ, δέξαι Σταυρῆ καὶ τὴν χάριν παράσχου ἡμεῖς, σὲ προσκυνοῦντι ἐν πίστει, καὶ μεγαλύνοντι.

Θεοτοκίον.

Θὺ θέλω σιωπῆσαι, τὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Σταυροῦ μὴ κηρύττειν θαυμάσια, οὐ σιωπῶ ἀλλὰ λέγω, εἰ καὶ ἐσίγησα.

Ἔβτα.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνά-
ρια εἰς τὴν Τίμιον Σταυρὸν, πρὸς τὸ,

Δεῦτε εὐφημήσωμεν.

Αξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὸν Θεοδόχον, τὸν ἀειμακρόριστον καὶ πανυπέρλαμπρον, τὸν Σταυρὸν τε τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν τὸν ὑπερβαλλόντα τῶν Χερουβὶμ, καὶ τὸν ὑπεράνω ἀναβάντα τῶν Σεραφίμ, τὸν ἀνερμηγεύτως Θεὸν Λόγον ὑψώσαντα τὸν ὄντως Θεοδόχον σὲ μεγαλύνομεν.

Τὸν ἐπιφανέντα ἐν Οὐρανῷ, καὶ ἐκτυπωθέντα δι' ἀστέρων φωτολαμπῶν, τὸν ὑπερβαλλόντως ἐν κόσμῳ ὑψωθέντα, Σταυρὸν τὸν ζωηφόρον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τὸν ἀνυψωθέντα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐν τόπῳ Κρανίου καὶ σαλεύσαντα πᾶσαν γῆν, Ἥλιος ὡς εἶδε κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, τὸ φῶς διεκλονήθη, καὶ γῆ σεσάλευται.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν ἐν χαρᾷ καὶ ἀμέτρῳ φόβῳ, ξύλον ἅγιον καὶ σεπτὸν, δῶρον τοῦ Δεσπότου, δοθὲν κατὰ δαιμόνων, καὶ τῶν παθῶν ἰσχὺς τε καὶ ἀπολύτρωσις.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὸ τίμιον ξύλον, τὸν Σταυρὸν τὸν ζωοποιόν, ἐνθα ἐσταυρώθη ὁ Ποιητὴς καὶ Πλάστης, ὁ μόνος Ἐλεήμων καὶ πολυεύσπλαγχνος.

Σταυρῆ πανακήρατε τοῦ Χριστοῦ, προσκυνοῦμεν πίστει, τὴν ἰσχύν σου τὴν κραταιάν, καὶ πόθῳ ἀπλέτῳ, ἀσπαζόμεθα πάντες, βοῶντες: σὴ δύναμις ἡμᾶς περισώζει.

Σταυρῆ τρισμικαρίστε τοῦ Χριστοῦ, σὲ πάντες τιμῶμεν προσκυνοῦντές σε εὐσεβῶς, ἐν φόβῳ καὶ πόθῳ, χαρᾷ τε καὶ ἀγάπῃ, χεῖλεσιν ἀναξίσις κατασπαζόμεθα.

Χαῖρε σκήπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ, Σταυρῆ ζωηφόρε καύχημα τῶν χριστιανῶν, κλέος Ἱερῶν, καὶ δόξα μοναζόντων, δαιμόνων καθιρέτα, Σταυρῆ πανάγιε.

Χαῖρε τὸ τρισπόθητον τοῦ Χριστοῦ, πανάγιον ξύλον,

ζωηφόρε Θεῖε Σταυρὲ, ἐν σοὶ γὰρ ὁ πάντων Θεὸς τε καὶ Δεσπότης ἐξέτεινε τὰς χεῖρας διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον πάντες πιστοὶ, νῦν ἀνυμνοῦμεν καὶ ὁρῶμεν περιχαρῶς· αὐτὸ γὰρ καθεῖλε τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ ἔσωσε τοὺς πίσσει αὐτὸ μακαρίζοντας.

Τῆς Ἀγνῆς σου Σῶτερ Μητρός λιταῖς, Σταυροῦ τῆ δυνάμει, προστασίαις Ἀγγελικαῖς, Βαπτιστοῦ πρεσβείαις καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἡμᾶς τῆς Βασιλείας σου καταξίωσον.

Ἔϊτα τὸ Τρισάγιον.

Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήμεν.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλ. αγχινίας τὴν πύλην ἀνοίξον ἡμῖν.

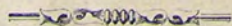
Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς λέγων.

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός.

Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους.

Ἐπι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι.

Καὶ ποιεῖ Ἀπόλυσιν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΑΓΙΑΣΜΟΥ

Μετὰ τὸ, Εὐλογητὸς, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον·
Τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὰ παρόντα Τροπάρια.

Ἦχος δ'. Τῆ Θεοτόκῳ ἔκτενῶς.

Τῷ ζωηφόρῳ νῦν Σταυρῷ προσπελάσωμεν, οἱ μακροθύμεις τοῖς κακοῖς καὶ προσψάσωμεν, ἐν ἐπιστροφῷ λέγοντες καρδία πιστῶς· πρόσφασον βοήθησον ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου φάνηθ. λυτρούμενος ἐκ παντοῶν κινδύνων· μὴ ἐπὶ σφῶ-
μεν ἀπρακτα ζητεῖν· τὴν σὴν γὰρ σκέπην βεβαία ἐλπίζομεν.

Δόξα.

Θὺ δυνισμέμεθα Σταυρὲ τοῦ Κυρίου, τὰ σὰ θαυμάσια ὑμνεῖν οἱ κατάκριτοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ παρεῖχες τὰ δωρήματα, τίς ἡμῖν τὴν ἴασιν τῶν τοῦ σώματος νόσων; τίς δὲ καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν ψυχῶν ἐδώρειτο; οὐ μακροθυῶμεν πώποτε ἐκ σοῦ· σὺ γὰρ σκέπεις πάντας πιστοὺς, ἐκ παντοίων κακῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θύσιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προϊστάσο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τασούτων κινδύνων; τίς δὲ ἐφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἐἵτα τὸν Ν'. καὶ τὸν κανόνα· λέγοντες Στίχον.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανάγιε σκέπε ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

Ητὸ χαῖρε δι' Ἀγγέλου δεξαμένη, καὶ τεκοῦσα τὸν
» Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένη σῶζε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας».

Δίς.

Ανυμνοῦμεν τὸν Σταυρὸν σου Ζωοδότα, καὶ βωῶμεν·
Σταυρὲ πανυπέρλαμπρε, παντὸς κινδύνου ρῦσαι τοὺς ἰκέ-
τας σου.

Βασιλέων Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, καὶ Μαρτύρων
ὑπάρχεις τὸ στήριγμα, ὦ Σταυρὲ μου καὶ πιστῶν ἢ βοήθεια.

Ελῶσα πᾶσα εὐφημεῖ καὶ μακαρίζει καὶ δοξάζει, Σταυ-
ρόν σου τὸν τίμιον, τῶν ὀρθοδόξων, Ἰησοῦ γλυκύτατε.

Αὐτὸς Χριστέ μου καὶ ἐμοὶ τῷ ἀναξίῳ, ὀφλημάτων τὴν
ἄφεισιν δέομαι, τῇ τοῦ Σταυροῦ σου δυνάμει ὡς εὐπλαγῆς.

Επί σέ μου τὰς ἐλπίδας ἀνεθέμην, Σταυρὲ Κυρίου σώ-
σον τῇ δυνάμει σου, καὶ δώρησαι μοι πταισμάτων συγχώ-
ρησιν.

Ζώωσόν με ὁ βασιτάσας, Ζωοδότην καὶ Σωτήρα, Σταυρὲ
ζωοπάροχε, εὐλογημένε, ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ηρας Κτίστην τῶν ἀπάντων, Βασιλέα καὶ Δεσπότην,
Σταυρὲ καὶ ἐβάστασας, τῇ σῇ δυνάμει ἐπίστρεψον σωσον με.

Θεοδόχε ὁ βασιτάσας Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον Σταυρὲ
Θεοβράβευτε, τῇ σῇ δυνάμει σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ιλεῶν μοι τὸν Κριτὴν μου, Σταυρὲ Θεῖε, ἐπταικίτι ὑ-
πὲρ πάντα ἄνθρωπον, τῇ σῇ δυνάμει ἀπέργασαι δέομαι.

Κατὰ χρέος ἐκβοῶμέν σοι τὸ χαῖρε, χριστοφόρε Σ-αυρὲ
πανσεβίσμιε, ἐκδυσωποῦντες δυνάμει σου σώζεσθαι.

Αύτρωσαι με τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίου, καὶ βασιάνων τῶν
ἀποκειμένων μοι. Σταυρὲ Κυρίου, ὅπως μακαρίζω σε.

Μὴ παρίδης τὰς δεήσεις τῶν σῶν δούλων, δυσωποῦ-
μέν Σταυρὲ τρισμακάριστε, ἵνα ρυθθῶμεν πάσης περιστά-
σεως.

Νοσημάτων καὶ παντοίων ἀλγηδόνων, καὶ κινδύνων
Σταυρὲ ἐλευθέρωσον, τῇ ἱερά σου σκέπῃ καταφεύγοντας.

Ξέρον θαῦμα καὶ φρικτὸν σὺ ἀνεδείχθης, Σταυρὲ μόνε· ὁ πάντων γὰρ Κύριος, ἐν σοὶ ἐτέθη λαμπτήρ παμφαέστατος.

Θσταυρὸς σου Ἰησοῦ μου ἀνεδείχθη, ἰατρεῖον νοσημάτων ἄμισθον, καὶ θλιβομένων ψυχῶν παραμύθιον.

Ποιμενάρχου τοῦ Μεγάλου Σταυρὲ ράβδος, σὺ ὑπάρχεις κινδύνων διάσωση, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης τοὺς δούλους σου.

Ρῦσαι πάσης ἀπειλῆς ἐπερχομένης, τοὺς σοὺς δούλους Σταυρὲ προφητόφραγτε, καὶ πάσης βλάβης ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Σῶσον πάντας τῇ δυνάμει σου Σταυρὲ μου, φωτοφόρε τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας, καὶ ρῦται πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τίς προστρέχον τῷ Σταυρῷ σου ψυχοτόπτα, οὐ λαμβάνει ταχέως τὴν ἱασιν, ψυχῆς ὁμοῦ τε καὶ σώματος Δέσποτα;

Υπὸ πάντων δυσωπούμενος Οἰκτίρμων, τῶν Ἁγίων καὶ τῶν ἄνω τάξεων, ἰλάσθητί μοι διὰ τοῦ σημείου σου.

Φῶς τοῦ κόσμου σὺ ὑπάρχεις φωτοδόχε, τὸν γὰρ Κτίστην ἀπάντων ἐβάστασας, Σταυρὲ μου, φρύει τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Χαῖρε κόσμου ἱλαστήριον Σταυρὲ μου, χαῖρε κλίνη καὶ λυχνία πάγχρυσε, τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ φωτὸς πυρρίμυρρε.

Ψἄλλομέν σοι τῷ Σταυρῷ τῷ ζωηφόρῳ, ἐκθεῶντες φωνὴν ἱκετήριον, τῇ σῇ δυνάμει σωτηρίας τεύξασθαι.

Ωσταυρὲ μου ὁ βαστάσας τὸν Σωτῆρα, καὶ Δεσπότην τοῦ κόσμου καὶ Κύριον, σὲ δυσωπούμεν σῶσον τὸς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Τοὺς ἐν ζάλη πειρασμῶν καὶ τρικυμίας, ταῖς τοῦ βίου πικρῶς κινδυνεύοντας, Παρθένε δούλους τοὺς σοὺς περιφύλαττε.

Ἁγιοὶ Ἀρχάγγελοι πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ταξιάρχαι πρωτοστάται τῶν Ἀγγέλων, σὺν τοῖς ἄνω χοροῖς καὶ στρατεύμασι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἁγίε Ἰωάννη Βαπτιστᾶ τοῦ Χριστοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τοῦ Προφήτου καὶ Προδρόμου Ἰωάννου, καὶ πάντων τῶν Προφητῶν, Χριστέ μου Σῶτερ, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Ἁγιοὶ Ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἐνδόξων Ἀποστόλων, Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοὺς δούλους σου φύλαττε πολυεὐσπλαγχνῶς.

Ἅγιοι Ἱεράρχαι πρεσβεύσατε ὑπέρ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν μεγάλων, Βασιλείου, Γρηγορίου, Ἰωάννου, καὶ πάντων Ἱεραρχῶν, Κύριε ἡμᾶς φύλαττε.

Ἅγιοι Μάρτυρες πρεσβεύσατε ὑπέρ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν γενναίων Ἀθλοφόρων, καλλιῶν Μαρτύρων, θείων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, Κύριε ἡμᾶς φύλαττε.

Ἅγιοι Μεγαλομάρτυρες Τεσσαράκοντα πρεσβεύσατε ὑπέρ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν Ἐνδόξων Ἀθλοφόρων, Κύριε σοὺς ἰκέτας, ρῦσαι ἐκ πάσης θλίψεως.

Ἅγιοι Ἀναργυροὶ πρεσβεύσατε ὑπέρ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων καὶ ἐνδόξων Ἀναργύρων, Χριστέ διαφύλαξον, τοὺς σοὺς ἰκέτας ἐκ παντοίας θλίψεως.

Ἅγιοι Προπάτορες πρεσβεύσατε ὑπέρ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων καὶ δικαίων Προπατόρων, ἀπάντων Δικαίων τε, καὶ τῶν Ὁσίων Χριστέ ἡμᾶς φύλαττε.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν δοξολογοῦμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον λέγοντες· Τριάς Ἁγία σώσιν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Θάρρῆτως τῶν ἀπάντων ὡς βαστάσας, καὶ ὑψώσας τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Σταυρὲ μου σώζε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Καὶ εὐθὺς τὸ παρόν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοίξον ἡμῖν εὐλογημένε Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ· ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσωμεν, ρυθιθῆμεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵνα ὁ Ἅγιος εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. . .

Καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Τροπάρια.

Ἦχος πλ. β'.

Νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς ὁ πάντας ἀγιάζων χάριτι τοῦ Σταυροῦ, καὶ ὁ δίκαιος ἡμᾶς ἀναμένει Κριτῆς, ἀλλ' ἐπίστρεψον ψυχὴ πρὸς μετάνοιαν, ὡς ἡ Πόρνη κρᾶζουσα σὺν δάκρυσι· Κύριε ἐλέησόν με.

Νάμασιν ἐπομβρύσας Χριστέ πηγὴν τῶν ἰάσεων, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τοῦ Σταυροῦ σου, καὶ τῷ τῆς σῆς εὐλο-

γίας ραντισμῶ, φυγαδεύεις τὰς νόσους τῶν ἀσθενούντων, ἰατρὲ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Παμμάκαρ σὺ ἐν γῆ ἐκρύβης φθόνῳ, καὶ ἀφθάρτος ἐμεινας Σταυρὲ θεοφόρε, πηγῇ ζωοδώρητε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, συντήρησον σωθῆναι ἡμᾶς.

Πα ἅγιε θεοτίμητε Σταυρὲ, τῶν χειρῶν ἡμῶν τὰ ἔργα κατεύθυνον, καὶ συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν δώρησαι, ἐν τῷ ψάλλειν ἡμᾶς τὸν σωτήριον ὕμνον.

Εἶτα.

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα . . .

κτλ. ἐκ γ'. εἰς ἦχον β'.

Δόξα καὶ νῦν.

καὶ τὰ ἐξῆς.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκειμένον, ἦχ γ'.

Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτήρ μου.

Στίχ.

Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ι'. 1.

Αδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν, καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης

διήλθον, καὶ πάντες εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ βρῶμα πνευματικὸν ἔφαγον, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πόμα πνευματικὸν ἔπιον· ἔπιον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός.

Ἀλληλοῦα. ἦχος β'.

Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Στίχ.

Ὁ Θεὸς τὸ εὐαγγέλιον ἐβρόντησεν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Κεφ. ι'. 1.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν ταῖς Ἱερουσόλυμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἐπιλεγμένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσά, πέντε σταδία ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξέρων, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἐτόρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν παραχῆν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἔγινετο, ὃ ἄδηποτε κατείχετο νοσήματι.

Καὶ εὐθὺς τὰ Εἰρηνικά.

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης, καὶ τῆς Σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας

τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν,

Ἐπεὶ τοῦ Ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστει, εὐλαβείας, καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν,

(δεξνος)

τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τῆς ἁγίας Μονῆς ταύτης, πάσης πόλεως χώρας, καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ ἁγιασθῆναι τὸ ὕδωρ τοῦτο, τῇ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ καὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ καταπεμφθῆναι αὐτῷ τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἰορδάνου, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ δωρηθῆναι αὐτῷ δύνάμιν ἱματικὴν διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ πάντων τῶν χρηζόντων τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ βοήθειας καὶ ἀντιλήψεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ φωτισθῆναι ἡμᾶς φωτισμὸν γνώσεως καὶ εὐσεβείας διὰ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐπεὶ τοῦ ρυθθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, Ἀχράντου, Ἐρευλογημένης Ἐνδόξου, Δεσποίνης, ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ εὐθὺς ὁ Ἱερεὺς, λέγει τὴν Εὐχὴν ταύτην μεγαλοφώνως.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὸ πικρὸν ὕδωρ ἐπὶ Μωϋσέως τοῦ προφήτου τῷ λαῷ σου εἰς γλυκύτητα μεταποιήσας, καὶ τὰ βλαβερά ὕδατα ἐπὶ Ἐλισσαίου ἄλατι θεραπεύσας, καὶ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα ἁγιάσας τῇ ἀχράντῳ σου ἐπιφανείᾳ, αὐτὸς καὶ νῦν Δέσποτα, ἁγιάσον τὸ ὕδωρ τοῦτο

(ἐκ γ' .)

τῇ δυνάμει, καὶ ἐνεργείᾳ, καὶ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, τοῦ γενέσθαι αὐτὸ πᾶσι τοῖς ἀρυσμένοις καὶ μεταλαμβάνουσιν ἐξ αὐτοῦ, εὐλογίας πηγὴν, ἰατρεῖον παθῶν, ἁγιασμοῦ ἴκον, πάσης ἐπιβουλῆς ὀρατῆς τε καὶ ἀοράτου ἀλεξήτηριον· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ καπασκήνωσον ἐν τῷ ὕδατι τούτῳ, καὶ τοὺς σπύλους τῶν προσερχομένων ἱασάμενις, εἰσάγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν Οὐράνιον σου Βασιλείαν. Προσεβείαις τῆς Παναχράντου Ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῶν Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων· τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν

ἀγίων ἐνδόξων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων τῶν ἀγίων ἐνδόξων μεγάλων μαρτύρων Τεσσαρτίκων τῶν ἀγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τῶν ἀγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης, καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ὡν ταῖς πρεσβείαις

(ἐκ γ' .)

φύλαττε Κύριε τοὺς δούλους σου τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, σὺν γυναίξί καὶ ταῖς τέκνοις αὐτῶν.

(ἢ τὸν δούλόν σου δεῖνα σὺν τῇ συνοδίᾳ αὐτοῦ)

χίριται αὐτοῖς πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, Μνήσθητι Κύριε πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὁρθόδοξων χριστιανῶν, καὶ τῶν περιστώτων καὶ τῶν δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ πάντων τῶν ἐλεούτων καὶ ἐλεητάντων, καὶ διακονούντων καὶ διακονησάντων ἡμῖν. Ὅτι σὺ εἶ ὁ εὐλογῶν καὶ ἀγιάζων τὰ σύμπαντα ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι· νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε.

Καὶ λέγει τὴν Εὐχὴν ταύτην μυστικῶς.

Κλίνον Κύριε τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ ἐν Ἰερουσαλὴμ βαπτισθῆναι καταδεξάμενος, καὶ ἀγιάσαι τὰ ὕδατα, εὐλόγησον πάντας ἡμᾶς, τοὺς διὰ τῆς κλήσεως τοῦ ἑαυτῶν αὐθένος σημαίνοντας τὸ τῆς δουλείας πρόσχημα, καὶ καταδίωξον ἡμᾶς ἐμπλησθῆναι τοῦ ἁγιασμοῦ σου διὰ τῆς τοῦ ὕδατος τούτου μεταλήψεως καὶ ραντισμοῦ, καὶ γενέσθω ἡμῖν Κύριε, εἰς ὑγίαν ψυχῆς καὶ σώματος.

Ἐκφώνως.

Σὺ γάρ εἶ ὁ ἁγιασμὸς ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι· νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἔπειτα λαβὼν ὁ Ἱερεὺς τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρὸν, εὐλογεῖ τὰ ὕδατα σταυροειδῶς, ψάλλον καὶ τὸ,

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

(ἐκ γ' .)

ἔπειτα ραντίζει τὸν Ναὸν ἢ τὸν οἶκον, ψάλλον τὸ παρόν.

Ἦχος β'.

Τῶν σῶν δωρεῶν ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον θεοτίμητε Σταυρὲ, παρορῶν τὰ πλημμελήματα ἡμῶν, καὶ παρέχων τὰ ἰάματα, τοῖς ἐν πίστει λαμβάνουσι τὴν εὐλογίαν σου ἀφθορε.

Ἐν δὲ τῷ ραντίζειν τὸν Ἱερέα τοὺς ἀδελφοὺς, ἡμεῖς ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἁσματικὴν πανήγυριν, καὶ παιδρῷ τῷ προσώπῳ καὶ τῇ γλώττῃ τρανώς βοηθώμεν. Ὁ δι' ἡμᾶς Χριστέ, κρίσιν καταδεξάμενος, καὶ ἐμπυσμῶς καὶ μάστιγας, καὶ τὸ κόκκινον περιβαλόμενος, καὶ ἐν Σταυρῷ ἀνελθὼν· ὃν ἰδὼν ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, τὸ φέγγος ἀπέκρυψαν, καὶ τῷ φόβῳ γῆ ἐσειέτο, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη διχῶς· αὐτὸς καὶ νῦν δώρησαι τὸν Σταυρὸν σου τὸν τίμιον, ἡμῖν φρουρὸν καὶ φύλακα, καὶ ἐλατήρα τῶν δαιμόνων, ἵνα πάντες προσπτυσσόμενοι, βρώμεν αὐτῷ. Σῶσον ἡμᾶς Σταυρὲ τῇ δυνάμει σου· ἁγίασον ἡμᾶς τῇ λαμπρότητι

σου, τίμιε Σταυρέ, και κραταίωτον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου· ὅτι
φῶς ἡμῖν δεδώρησαι, και σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, και πιστὶ
εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πῆθου, και λαμβάνουσιν ἰάματα ψυχῆς
τε και σώματος, και πάσης μαλακίας. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα
τῇ χαρᾷ και τῷ φόβῳ· φόβῳ διὰ τὴν ἀμαρτίαν ὡς ἀνάξιοι
ὄντες· χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ὁ
ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Φωτολαμπῆς ἀστέρων τύπος, προεδείκνυε Σταυρὸς,
τρόπαιον νίκης εὐσεβεῖ ἀνακτι τῷ πάνι· οὐ ἡ μήτηρ Ἑλένη
ἀνευραμμένη, κοσμοφανῆ πεποίηκε· και σὲ σήμερον ἀνυψούν-
τες τῶν πιστῶν αἱ χερεῖαι, κραυγάζομεν. Φώτισον ἡμᾶς τῇ
ἐλλάμψει σου, Σταυρὸς ζωηφόρε· ἀγίασον ἡμᾶς τῇ ἰσχύει σου,
πανσέβαστε Σταυρὸς· και κράτυνον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου, ὑ-
ψούμενος πρὸς παράταξιν ἐχθρῶν.

Και νῦν. Ὁ αὐτός.

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ Χριστὸς τὴν ἐνέργειαν, προδιατυ-
πώσας Μωϋσῆς, ἐτροπώσατο τὸν ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ
ἐρήμῳ Σινᾶ· ὅτε γὰρ ἐφήπλου τὰς χεῖρας, Σταυροῦ τὸν τύ-
πον ποιῶν, ἐνίσχυεν ὁ λαὸς· νυὶ δὲ τῶν πραγμάτων ἡ ἔκ-
θασις εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, και
δαίμονες φυγαδεύονται. Σήμερον ἡ κτίσις πᾶσα ἐκ τῆς φλο-
ρᾶς ἠλευθέρωται· πάντα γὰρ διὰ σταυροῦ ἐπέλαμψεν ἡμῖν
τὰ χαρίσματα. Διὸ γηθόμενοι πάντες, προσπίπτομέν σοι, λέ-
γοντες· Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, δόξα σοι.

Ἔξτα ὁ Ἱερεύς.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ἐνταῦθα μνημονεύει οὕς θέλει.

Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν ἁγίαν Μονὴν
ταύτην,

(ἢ τὸν οἶκον τοῦτον),

και πᾶσαν πόλιν και χώραν . . .

Τὸ, Κύριε ἐλέησον Μ'.

Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Και Ἀπόλυσις.

ΕΥΧΗ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΟΔΕΣΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΝ
ΚΑΙ ΒΛΑΒΗΝ ΒΟΩΝ, ΙΠΠΩΝ, ΟΝΩΝ, ΗΜΙΟΝΩΝ,
ΠΡΟΒΑΤΩΝ, ΑΙΓΩΝ, ΜΕΛΙΣΣΩΝ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙ-
ΠΩΝ ΖΩΩΝ.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου, ὁ ἐλεήμων καὶ πα-
νάγαθος· ὁ πᾶσαν τὴν νοητὴν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ
δημιουργήσας· ὁ τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐκχέων ἐπὶ πάντα τὰ
ὑπὸ σοῦ δημιουργηθέντα· ὁ διὰ τῆς παναγάθου προνοίας σου
πάντα προνοῶν καὶ πάντων κηδόμενος τῶν κτισμάτων σου·
ἀύλων, λογικῶν, ὕλικῶν, ἀλόγων, ἐμφύχων, ἀψύχων, ἀπὸ
τῶν πρώτων ἕως τῶν ἐσχάτων· οὐδὲν γὰρ ἀπρονόητον, οὐδὲ
ἠμελημένον παρὰ σοὶ τῷ ποιητῇ καὶ προνοητῇ τοῦ παντός.
Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἀνοίγων τὴν χειρὰ σου, καὶ ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον
εὐδοκίας· σὺ εἶ ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνετι καὶ
χλόην ἕνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων· σὺ εἶ ὁ πάλαι τὰς

τῶν ζῶων ἀγέλας τοῦ Ἰσραὴλ, ἀνωτέρας διαφυλάξας τῆς
θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζῶων τῶν Αἰγυπτίων.
Σὺ εἶ ὁ διὰ τῆς ἐνσάρχου σου οικονομίας, καταργήσας τὸν τὸ
κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτέστι τὸν διάβολον, καὶ τῷ
θανάτῳ σου θανατώσας τὸν θάνατον. Σὺ εἶ ὁ καὶ δι' ἐμοῦ
τοῦ ἀναξίου δούλου σου, τὸν μὲν ὄφιν θανατώσας τὸν τὴν
πηγὴν τοῦ ὕδατος τῷ ἑαυτοῦ ἰῶ διασφείραντα, τὰ δὲ ἐξ αὐ-
τῆς πιόντα ζῶα καὶ νεκρωθέντα, τῇ ζωοποιῶ δυνάμει σου
ἀναστήσας, τὸν δὲ εἰς τοῦτο συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῆ
γενέσθαι παρασκευάσας, ἠμύνοντα μηδέποτε προσεγγίσει τολ-
μήσει, ὅπου ἂν ἐπικληθῆι τὸ ταπεινὸν ἐμοῦ ὄνομα. Σοῦ
τοίνυν δέομαι Δέσποτα πανάγαθε καὶ ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ
σὲ ἱκετεύω τὸν τῆς ζωῆς πάσης ἄκτιον, ἐπάκουσον ταύτης
μου τῆς δεήσεως, καὶ ἀπέλασον πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθέ-
νειαν καὶ βλάβην ἀπὸ τῶν βοῶν, ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προ-
βάτων, αἰγῶν, μελισσῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ζῶων τῶν εἰς
χρείαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων σου, τῶν ἐπικαλουμέ-
νων σὲ τὸν δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα·
καὶ δις Κύριε πᾶσι τοῖς τὴν ἐμὴν μνήμην ἐπιτελοῦσιν, καὶ
μετὰ πίστεως προστρέχουσι τοῖς λειψάνοις μου, εἰρήνην
σταθερὰν, πληθυσμὸν ζῶων, ἀφρονίαν σίτου, οἴνου καὶ ἐ-
λέου· καὶ ἐπὶ πᾶσιν, ἄφροσιν ἀμαρτιῶν, σωματικῶν ὑγείαν, καὶ
τὴν τῶν ψυχῶν αἰώνιον σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χρι-
στὲ, τοῖς ἰδίαις σπλάγχνοις ἐπικαμπτόμενος, οἰκτεῖρον τὰ
πάσχοντα ζῶα, τῇ ὄρεπᾶν τοῦ θανάτου ἀγγελῶν θεριζόμενα·
καὶ ὡς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνους τοῖς μηκυθμοῖς, καὶ ταῖς
γοεραῖς καὶ ἀνάρθοις φωναῖς, τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην αὐτῶν
ἐλεεινῶς ἐξαγγέλλοντα, ὥστε καὶ τοὺς λογικούς εἰς συμπά-
θειαν τούτων ἔλκεσθαι. Εἰ γὰρ δίκαιος οἰκτεῖρων ψυχᾶς κτη-
νῶν αὐτοῦ, κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐκ οἰκτειρήσεις
ταῦτα σὺ, ὁ τούτων ποιητῆς καὶ προνοητῆς; Σὺ γὰρ εὐσ-
πλαγχε καὶ τῶν ἐν τῇ κιβωτῷ ζῶων ἐμνήσθης, ὑπὸ τῆς οἰ-
κειᾶς χρηστότητος καὶ τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἰκώμενος· ἵνα
διὰ τῆς εὐεξίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν βοῶν, καὶ τῶν λοι-
πῶν τετραπόδων ζῶων, καλλιεργεῖται μὲν ἡ γῆ, αὐξάνουσι
δὲ οἱ καρπεῖ καὶ ἀφρόνως οἱ δούλοι σου οἱ ἐπικεκλημένοι τὸ

ὄνομά σου, ἀπολαύωσι τῶν ἰδίων γεωργιῶν· ἐκ τούτων δὲ πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν· καὶ δοξάζωσι μὲν, σὲ τὸν χορηγόν παντὸς ἀγαθοῦ· τιμῶσι δὲ καὶ τὸν σὸν δούλον Μόδεστον, καὶ ἰκέτιν θερμώτατον τῆς παντοκρατορικῆς Βασιλείας σου· ᾧ πρέπει πᾶσα δοξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι· νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΚΟΥΚΟΥΛΙΑ

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀγαθὲ καὶ φιλόνορωπε, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· καὶ κοσμήσας ἅμω ἀρρήτῳ κόσμῳ· σὺ πανάγαθε Βασιλεῦ δείξον καὶ νῦν ἡμῖν, τὴν χρηστότητά σου· καὶ ὡς ἠλόγησας τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, καὶ τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, καὶ τὸ ποτήριον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, εὐλόγησον καὶ τοὺς σκώληκας τοὺς σηρικοὺς τούτους· καὶ ὡς ἐπλήθυνας τοὺς ἀστέρας ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἄμμον τὴν παρά τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, οὕτω πλήθυνον καὶ τοὺς σηρικοὺς σκώληκας τούτους· καὶ δὸς αὐτοῖς υἱεῖαν, εὐρωστίαν, καὶ νέμεσθαι ἀλυμάντως, καὶ διαφυλαττεῖσθαι ἐκ πάντων τῶν λυμαινομένων τούτους, διαφυλάττων αὐτοὺς ἀπὸ ἐπαιδίας, βασικανίας, καὶ πάσης φαρμακείας, ὅπως ποιήσωσι κουκούλια μεστὰ καθαροῦ μεταξίου, πρὸς δοξαν σὴν καὶ αἰνεσιν. Ναὶ πανάγαθε πολυεύσπλαγγνε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς Παναγίας Θετόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου· Ὅτι σὺ εἶ ὁ εὐλογῶν, καὶ ἀγιάζων, καὶ πληθύνων, καὶ διασώζων τὰ σύμπαντα, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι· νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΠΙ ΠΑΣΑΝ ΑΡΡΩΣΤΙΑΝ ΚΑΙ ΝΟΣΟΝ

Δέσποτα Παντοκράτορ, καὶ ἰατρὲ ψυχῶν καὶ σωμάτων, ὁ ταπεινῶν καὶ ἀνυψῶν, ὁ παιδεύων καὶ πάλιν ἰώμενος, τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν

(δεῖνα),

τὸν ἀσθενοῦντα ἐπίσκεψαι ἐν τῷ ἐλέει σου· ἔκτεινον τὸν βραχίονά σου τὸν πλήρη ἰάσεως καὶ θεραπείας, καὶ ἴασαι αὐτὸν, ἐξανιστῶν ἀπὸ κλίνης καὶ ἀρρωστίας· ἐπιτίμησον τῷ πνεύματι τῆς ἀσθενείας· ἀπόστησον ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν πληγὴν, πᾶσαν ἀλγηδόνα, πᾶσαν μᾶστιγα, πάντα πυρετὸν ἢ ρίγος, καὶ εἰ ἐστὶν ἐν αὐτῷ πλημμέλημα, ἢ ἀνόμημα, ἄνες, ἄφες, συγχώρησον διὰ τὴν σὴν φιλανθρωπίαν. Ναὶ Κύριε φείσαι τοῦ πλάσματός σου, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι· νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ἙΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΣΘΕΝΟΥΝΤΑ

Μάτερ Ἁγίε, ἰατρὲ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, ὁ πέμψας τὸν Μονογενῆ σου Ἰῶν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πᾶσαν νόσον ἰώμενος, καὶ ἐκ θανάτου λυτρούμενος, ἴασαι καὶ τὸν δούλόν σου

(δεῖνα),

ἐκ τῆς περιεχούσης αὐτὸν ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀσθενείας, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ σου· καὶ ζωοποίησον αὐτὸν κατὰ τὸ σοὶ εὐάρεστον, ὅπως τὴν ὀφειλομένην σοὶ εὐχαρι-

στίαν και προσκύνησιν ἐν ἀγαθοεργίαις ἀπεπληροῖ. Πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης Ἐνδοξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου και Ἀειπαρθένου Μαρίας, και πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ὅτι σὺ εἶ ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων, και σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, και τῷ Υἱῷ, και τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν και ἀεὶ, και εἰς τοῦ αἰῶνα τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ

ΕΙΣ ΚΗΠΟΥΣ, ΑΜΠΕΛΩΝΑΣ ΚΑΙ ΧΩΡΑΦΙΑ

Θντος μου ἐν Λαμφάκου Κώμη, και τὰς χήνας ἐπιμελουμένου μου και βόσκοντος, ὄργῃ κατῆλθεν ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος, οὐκ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον μόνον, ἀλλὰ και εἰς τὰς κύκλω περιχώρους· τούτέστιν ὄργῃ πρὸς πᾶσαν ἀμπελον, χώραν τε και κήπον, ἀθρόως τῶν φύλλων και τῶν καρπῶν βροισμένων, μαραιομένων και ἀφανιζομένων. Ὅρων ἐγὼ ὀελάχιστος Τρύφων οὕτω τηκομένους τοὺς καρπούς, και διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν δαπανωμένους τοὺς ἀνθρώπους τῷ παντελεῖ ἀφανισμῷ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τῶν τε χωραφίων, ἀμπελων, λαχάνων, και παντοίων δένδρων τῷ τοιοῦτῳ δέλεθρῳ παραδιδόμενων, διαπονηθεῖς, ἐδεήθην πρὸς τὸν Κύριον και Θεόν μου, τοῦ γενέσθαι ἀφανῆ πάντα τὰ θηρία τὰ πρὸς ἀδικίαν και φθορὰν ὑπάρχοντα τῶν τε κήπων, και χωραφίων, και ἀμπελων, και παντοίων δένδρων τε, και λαχάνων, και μάλιστα τῶν τὴν Κώμη ἐκείνην οἰκούντων τῆς παρακειμένης λίμνης, και πρὸς ὑπόκλησιν και πρόσκλησιν μου παραγενεμένων· και δὴ εἰς προσευχὴν κλιναντός μου τὸ γόνυ, και τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Θεὸν ἐκπετάσαντος· ὁ εἰσακούων

τῶν εἰς αὐτὸν πεποιθῶτων Θεός, αὐτὸς ἐξαπόστειλεν ἐξ ἐτοίμου κατεικητηρίου σου ἄγγελον τοῦ πατάξαι πᾶν φύλον, καὶ πᾶν γένος κακούργων θηρίων, τῶν ἀδικούντων τὴν ἀμπελον, τὴν χώραν τε καὶ τὸν κήπον τοῦ δούλου σου

(δεῖνος)·

καὶ τῶν θηρίων τούτων ὧν τὰ ὀνόματα σαφῶς ἐπιστάμενος, ἐνθεν ἐρῶ κάμπη, σκώληξ, σκωληχολάμπη, κάθαρος, βροῦχος, ἀκρίς, ἐπίμαλος, καλιγάρης, μακρόπους, μύρμηξ, φθειρα, ρυγίτης, φυλίτης, καυσοκόπος, ἐρυσίθη, κοχλοὶ, φαλίτης, καὶ εἴτι ἄλλο προσφυσούν, καὶ μαραίνον τὸν καρπὸν τῆς σταφυλῆς, καὶ τῶν λοιπῶν εἰδῶν καὶ λαχάνων. Οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ ὄρκω ταῦτα ἐδέσμιον, τοῦ μηκέτι τοὺς τόπους τῶν ἐμὲ προσκαλουμένων, ἐπιβαίνειν τούτους καὶ διατρίβειν, ἀλλ' ἐπὶ ἀβάτων τόπων ἐπέταξα ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὄρκος τοιοῦτος ἐστίν· ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τῶν ἁγίων πολυομμάτων Χερουβίμ, καὶ τῶν ἐξαπτερούγων Σεραφίμ, τῶν ἵπταμένων κύκλω τοῦ θρόνου καὶ κραζόντων· τὸ· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς ἀμήν. Ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ πάσης δυνάμεως, καὶ τῶν μυρίων μυριάδων, καὶ χιλίων χιλιάδων, τῶν φόβῳ πολλῶ ἵσταμένων κατενώπιον τῆς δόξης Κυρίου· μὴ ἀδικήσητε τὴν ἀμπελον, μὴτε τὴν χώραν, μὴτε τὸν κήπον, τῶν δένδρων τε καὶ λαχάνων τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ

(δεῖνος),

ἀλλὰ ἀπέλθετε εἰς τὰ ἄγρια ὄρη, εἰς τὰ ἄκαρπα ξύλα, εἰς ἃ ἐχαρίσατο ὑμῖν ὁ Θεὸς τὴν καθημερινὴν τροφήν. Ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ τιμίου Σώματος καὶ Αἵματος Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν· δι' οὗ καὶ ἡ σωτηρία ἐδόθη ἡμῖν, καὶ ἀπολύτρωσις, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ μέλλομεν ἀποθνήσκειν. Μὴ ἀδικήσητε μὴτε τὴν χώραν, μὴτε τὴν ἀμπελον, μὴτε τὸν κήπον, μὴτε πᾶν δένδρον ἀρπιμὸν τε καὶ ἄκαρπον, ἢ φύλλον λαχάνων ἀδικήσητε ἐκ τοῦ περιορισμοῦ καὶ τόπου τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ

(δεῖνος).

Εἰ δὲ παρακλύσητέ με καὶ παραβῆτε τὸν ὄρκον ἐν ὧρισα ὑμᾶς, οὐκ ἔχετε πρὸς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν καὶ ἐλάχιστον Τρύ-

φωνα, ἀλλὰ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, τὸν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Διὸ καθὼς προείπον ὑμῖν, ὑπάγετε εἰς τὰ ἄγρια ὄρη, εἰς τὰ ἄκαρπα ξύλα. Εἰ δὲ μὴ ἀκούσητέ μου, ἵκετεύειν μέλλω τὸν φιλάθρωπον Θεόν, τοῦ ἀποστειλαί τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, τὸν ἐπὶ τῶν θηρίων, καὶ σιδήρῳ καὶ μολύβδῳ δῆσει ὑμᾶς καὶ ἀποκτενεῖ, ἀνθ' ὧν τοὺς ὄρκους καὶ τὴν προσευχὴν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἠθετήσατε Τρύφωνος· ἀλλὰ καὶ οἱ στρουθοὶ πεμπόμενοι δι' ἐμῆς προσευχῆς καταράγωσιν ὑμᾶς. Ἐπι ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ μεγάλου ὀνόματος τοῦ ἐπὶ τῆς πέτρας ἐπιγραφέντος, καὶ μὴ βαστασάσης ἀλλὰ διαρραγείσης, ὡσεὶ κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός· ἐξέλθετε τῶν κατ' ἡμᾶς εἰς οὗς προείπον ὑμῖν τόπους, ἀβάτους, ἀνύδρους καὶ ἀκάρπους· ἐξέλθετε ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ περιορισμοῦ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῶν καμὲ προσκαλουμένων εἰς βοήθειαν αὐτῶν, καὶ ἀντίληψιν καὶ σωτηρίαν. Ἴνα καὶ ἐν τούτοις δοξασθῇ τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ αἱ προσευχαὶ καὶ αἰτήσεις τοῦ ταπεινοῦ Τρύφωνος ἐκπληρωθῶσιν. Ὅτι τῷ Θεῷ πρέπει δόξα καὶ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ

δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν τῇ ἐνσάρκῳ σου οἰκονομία, εὐλογήσας τὴν Βηθλεέμ καὶ τὴν Γεθσημανῆ, καὶ πρώτῃ τὸν οἶκον Ἰακώβ, ὃς καὶ εὐλογήθεις, Ἰσραὴλ μετωνομάσθη· ὁ καὶ τὸν οἶκον Δαβὶδ εὐλογήσας, αὐτὸς εὐλόγησον καὶ τὸ κτῆμα τοῦτο, καὶ ποιήσον αὐτὸ ἐπ' εὐλογίαις καρποφορεῖν. Πρεσβεΐαις τῆς Παναχαράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ· τοῦ τιμίου ἐνδόξου, Προφῆτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφῆμων Ἀποστόλων τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων Μαρ-

τέρων, Τρύφωνος, Ευσταθίου, Ίουλιανού τῶν Ἀγίων ἐν-
δόξων μεγάλων Μαρτύρων Τεσσαράκοντα, καὶ πάντων σου
τῶν Ἀγίων. Ὅτι σὺ εἶ ὁ εὐλογῶν καὶ ἀγιάζων τὰ σύμπαντα,
καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ,
καὶ τῷ ζῶσοπιῶ σου Πνεύματι· νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶ-
νας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΗΣΑΙ ΠΟΙΜΝΗΝ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐξουσίαν ἔχων πάσης
κτίσεως, σοὺ δεόμεθα καὶ σὲ προκαλοῦμεν, ὡς εὐλόγησας
καὶ ἐπλήθυνσας τὰ ποίμνια τοῦ Πατρὸς ἀρχοῦ Ἰακώβ, εὐλόγη-
σον καὶ τὴν Ποίμνην τῶν κτηνῶν τούτων τοῦ δούλου σου
(δεῦνος),

καὶ πλήθυνον καὶ ἐνδυναμῶσον αὐτὴν, καὶ ποιήσον αὐτὴν εἰς
χιλιάδας, καὶ ῥῦσαι ταύτην ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ δια-
βόλου, καὶ τῶν ἀλλοσύλων, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν,
καὶ αὔρας θανατικῆς, καὶ λοιμικῆς νόσου. Περιφρούρησον αὐ-
τὴν δι' Ἀγίων Ἀγγέλων σου, πᾶσαν ἀσθένειαν, πάντα
φθόνον, καὶ πειρασμὸν φαρμακείας, καὶ γοητείας, ἐξ ἐνερ-
γείας ἐπερχομένης τοῦ διαβόλου, ἀποδιώκων ἐξ αὐτῆς. Ὅτι
σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πα-
τρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· νῦν, καὶ ἀεὶ,
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Ε Λ Ο Σ

Κ Α Ι Τ Ω Θ Ε Ω

Δ Ο Ξ Α